

Vyprávění „staré modlitebny“

Byla jsem postavena roku 1890 s číslem popisným 145, jako malý domeček k bydlení. Uvnitř byli dvě místnosti, nahoře jen půdička na odkládání věcí. Vzadu byla kůlnička nepravidelného tvaru na skladování dřeva a uhlí k topení. Bydlel ve mně stařeček se stařenkou německé národnosti tak, jak to v této oblasti Sudet bylo. Domeček měli obehnaný plotem vysokým asi 130 cm, zeleně natřeným. Kolek byla úzká zahrádka, v průčelí o něco větší. Na zahrádce rostla jabloň, stářím ohnutá skoro až k zemi. To bylo dobré ke hrám dětí, které po ní vylézali. Vzadu za dvorečkem byl také malý domeček se srdíčkem (WC). Pro vodu si mí obyvatelé chodili naproti ke katolické faře, kde byla obecní studna. Fara už dávno není, ale studna, sice nefunkční, je na návsi dodnes. Prožila jsem pohnuté chvíle bojů a nepokojů. Naposledy II. světovou válku.

V roce 1945, po skončení války, byli všichni obyvatelé Brniště násilně vystěhováni do Německa. I stařenka se stařečkem si vzali svůj raneček a odešli. Bylo mi jich líto. Byli to hodní, chudí lidé, neměli skoro žádný majetek. Vše se jim vešlo na vozík, který pak spolu tlačili. A tak jsem na čas osiřela. Nastalo období tzv. osidlování pohraničí. Přicházelo mnoho lidí z vnitrozemí i z daleké ciziny, kterým byli prázdné domy i zemědělské usedlosti nabízeny. Protože jsem byla jen malým chudým domečkem, neměl o mě nikdo zájem. Až na podzim roku 1945, kdy se moje vesnice začala zaplňovat novými cizími lidmi, svitla naděje. Ale bylo mi smutno. Já jsem těm lidem vůbec nerozuměla. Mluvili nějakou cizí řečí, snad i česky. Pak se objevili i lidé, kteří hovořili česky, ale s nějakým zvláštním přízvukem a mnoha slovy, kterým jsem vůbec nerozuměla. To přišli češi z polského Zelova, jejichž předkové odešli pro svoji víru před více jak 300 lety do ciziny. Bylo to v období po bitvě na Bílé hoře, kdy se vlády ujala katolická církev, která nedovolila jiné náboženské vyznání než katolické. Období temna pominulo a tito lidé se vraceli do své otčiny. Do Brniště jich přišla celá skupina a říkali si baptisté. Přišli mladí, staří i jejich děti. Sháněli prostory, kde by se mohli shromažďovat ke svým bohoslužbám. Nejdříve se scházeli v místní obecní škole. Pak jsem jim byla nabídnuta já. Zachvěla jsem se radostí, že znovu budu žít a poskytovat lidem přístřeší. Tak se i stalo. Nejdříve mi odstranili přepážku a udělali ze mě jednu velikou místnost. Pýchou jsem se celá rozjasnila. To jsem měla ještě v průčelí dvě velká okna. Ty později bratřiči zazdili, aby nebyli rušeni při poslouchání Božího slova hleděním ven z oken. Do rohu postavili kamna, sehnali lavice, židle a každou neděli jsem byla plná lidí. Někdy měli svá shromáždění dopoledne, jindy zas až pozdě odpoledne, v 16 hod. to podle toho jak kdy který kazatel mohl se vlakem do Brniště dostat. Říkali, že chodí na shromáždění. Tak jsem se přejmenovala na shromáždění. Těch nikdy nebylo více jak v neděli a o svátcích, protože mí věřící museli každý den pracovat od slunka do slunka na poli. Nejšťastnější jsem byla vždy, když jsem se lidmi naplnila až jsem praskala ve švech. Celá jsem se potila, až jsem pouštěla vápno ze svých zdí, které si lidé odnášeli na svých svetrech a kabátech domů. S tím jsem měla problémy celý život, protože potok, který teče vedle mě smáčel stále moje

nožky, které vodu táhli do zdí. A pak také ty stromy, které tak moc vyrostli za potokem a já tak stále trpí nedostatkem sluníčka. Moje střecha je pokryta zeleným mechem, nemůžu dýchat, což je nepříjemné. Mokrát mě bratřiči opravovali. Tloukli do mě kladivý, řezali, betonovali znovu a znovu. Až jsem byla as celá pěkná. Ale po čase ze mě zase vyrazilo bolínko v podobě padající omítky. Byla jsem ale šťastná, protože jsem věděla, že mě potřebují tak jako já je.

Přišla krutá léta totalitního režimu. Bylo to horší jak válečné vřavy, protože jsem nevěděla dne ani hodiny, co se stane se mnou i s mými milými lidmi. Dvakrát jsem měla být zbourána. Dokonce i poplatek za zbourání byl zaplacen. Ale našel se ve vesnici jeden mocný, vlivný a hodná pán, který to vždy nějak udělal, že stojím dodnes. Však bylo hodně času povoláno na Boží lince. V té době, asi když někdo čekal, že už brzy nebudu, ke mně přistavili až tak těsně, že kočka neproběhne něco, čemu se říká garáž. Toho smradu, plechové dveře do mě tloukli až to bolelo, auta jezdila tak blizoučko, až jsem myslela, že spadnu. V té době také mnoho věřících odešlo do jiného města. Zůstala jen hrstka lidí. Bylo to pro ně i pro mě velice těžká a zlá doba. Ti lidé byli svému Bohu věrni a On je ochránil. Děti se shromažďovali v nedělní škole ke svému vyučování. Získávali zde základy Písma, učili se básničkám, písním, hře na hudební nástroje. Radostně pak přednášeli naučené svým maminkám a tatínkům ve shromáždění. Děti i dospělí byli v této době velice sledování státní bezpečností. Nesměli nic, žádné větší aktivity, žádné letní tábory a když, tak jen tajně. Ti zlí lidé tomu říkali období normalizace. Podle mě to ale nebylo vůbec normální, takhle omezovat svobodu lidí. Každou neděli jsem se moc těšila až naplní moje prostory a třásla se strachy, aby nikdo nechyběl. Někdy se stavila i návštěva z daleké ciziny. Nechápala jsem proč pláčí a jsou smutní. Přece jsem dala vše co jsem mohla. Víím, že jsem byla znovu oprýskaná, vlhká a šedivá. A tak jsem stárla a šedivěla spolu se svými přáteli. Někteří už odešli do svého nového krásného domova, který jim sám Pán Ježíš u svého otce připravil. Jen mé zdi mohou hovořit o jejich vroucích modlitbách, aby nežili jen slovem, ale i skutkem a pravdou. V pláči, s bází a s třesením předkládali svému Bohu díky, prosby a chvály. Jejich modlitby byly vyslyšeny. Jejich potomci se chopili díla a pokračují v započaté práci.

Pak to přišlo. Rána z jasného nebe – „SVOBODA“. Nevěděla jsem dost dobře, co to slovo znamená. I když v některých písních se občas objevilo. Svoboda – znova a znova. Najednou jsem jim začala být těsná. Ti lidé se do mě nevešli. Byli plní radosti a odhodlání. Najednou se shromažďovali při některých příležitostech pro veliké množství i na jiných místech. Ne, nebyla jsem smutná. Po tolika letech strádání a utrpení jsem jim to moc přála. Jeden den přišel ke mně pán s metrem v ruce. Měřil boka a mou výšku. Stále si něco broukal a zapisoval. Pak předložil plán – jakoby ortel. Tady se nedá už nic dělat. Budova je zchátralá, pozemek žádný. Jestli se chcete dále shromažďovat ve větším počtu než dosud, musíte postavit novou modlitebnu. Zakrátko se objevili na mé zadní stěně výkresy a počítačem kreslený model nové modlitebny. Tak se bratřiči rozhodli. To je konec – můj konec. Tehdy jsem to ještě dost dobře

nechápal, tolik nových věcí i lidí. Když jsem ale viděl na tvářích těch lidí radost, velikou radost, úsilí a odhodlání, tehdy jsem pochopila. S Radostí jsem se dívala, svými třemi okny, jak se nejprve začali hrabat v zemi, pak zeměměřiči, stroje základy. Už, už jsem ji mohla zahlédnout – svoji mladou velkou sestru. Začala růst do velikosti a krásy. Však vím, že je vedla ruka velikého Mistra. Mnoho útoků Zlého zažili mí přátelé. Nikdy se ale nevzdali a v chvalách velebili svého Pána. Pán Bůh nedopustil více, než mohli unést. Však mi dodnes zní v mých stěnách jejich vroucí modlitby. I nadále jsem se ze všech sil snažila, abych svůj úkol beze zbytku splnila. Vždyť jsem jim za mnohé vděčná. Tolik let jsem věrně sloužila.

21.11.2004 zde byli mí přátelé naposled. Kdybych byla živou bytostí, moc bych plakala. Židle osiřeli, nikdy už v mých zdech nezazní písně chval či modliteb. I když jsem s tím počítala, ale až takhle... celá jsem se shrbila, mé vrásky a bolínka byli ještě větší. Za tři dny přišel pán s kleštěmi a vzal mi mé srdce. Srdce, které udávalo tep mého života – světlo, teplo. Už nikdy se má okna nerozzáří vaším světlem, teplem, které zvalo kolemjdoucí, aby vešli. Mé osleplé oči se jen tiše otáčí za zimním sluncem, aby pak ještě při jeho západu svým odleskem vás všechny mohli pozdravit. Točí se směrem tam, kde jste vy – k vaší nové modlitebně. Jsem šťastná, že i vy jste šťastní, že jste zůstali věrni Pánu Bohu. Pán Bůh vám všem moc žehnej a nikdy nezapomeňte odkud jste vyšli. Děkuji všem, kteří se o mě starali a rádi mě navštěvovali. Pánu Bohu buď za vše vzdána čest i sláva. Vaše modlitebna – shromáždění.